

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **B.**, s.r.o. so sídlom v B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Š. P., so sídlom N., v mene ktorej koná konateľka JUDr. B. Š., usadená advokátka, proti žalovanej **V.**, n.o., so sídlom N., **o určenie platnosti kúpnej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2 C 100/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. júla 2011 sp. zn. 16 Co 182/2011 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne proti výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. júla 2011 sp. zn. 16 Co 182/2011, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu **o d m i e t a .**

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. júla 2011 sp. zn. 16 Co 182/2011 vo výroku, ktorým rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 31. marca 2011 č.k. 2 C 100/2010-164 žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že kúpna zmluva z 15. januára 2010 a dodatok č. 1 zo 4. marca 2010, predmetom ktorej boli pozemky žalobkyňou označené v žalobe je platná, zamietol. Žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 100 % potrebných na účelné bránenie jej práv a uznesením z 30. septembra 2011 č.k. 2 C 100/2010-241 uložil žalobkyňi zaplatiť žalovanej trovy konania 329 Eur na účet jej právnej zástupkyne. Takto rozhodol, keď mal za to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Podľa názoru súdu prvého stupňa súd nemôže rozhodnúť o platnosti zmluvy ako celku, pretože by tým nahrádzal kompetencie správy katastra, ktoré jej vyplývajú z ustanovenia § 31 ods. 1, 2 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon). Je len na správe katastra, aby posúdila platnosť zmluvy a len jej kladným rozhodnutím o návrhu na vklad nadobudne zmluva vecno-právne účinky.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 21. júla 2011 sp. zn. 16 Co 182/2011 rozsudok okresného súdu potvrdil a žalobkyňi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania 1 421,11 Eur na účet jej právneho zástupcu. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na žalobkyňou požadovanom určení. Poukázal na to, že zamietnutie žaloby pre nedostatok naliehavosti právneho záujmu vylučuje možnosť posúdiť vec z vecnej stránky. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ je podaný návrh na vklad predmetnej zmluvy na príslušnej správe katastra, všeobecný súd nemôže suplovať právomoci a kompetencie správy katastra, ktoré jej vyplývajú z ustanovenia § 31 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona, ktorého oprávnením je okrem iného posúdiť aj platnosť predmetnej zmluvy. Po rozhodnutí správy katastra účastníci zmluvy majú právo na súdne preskúmanie zákonnosti takéhoto rozhodnutia v zmysle § 250l až 250s O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania

vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a ako dovolací dôvod uvádzala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) nakoľko súd porušil jej právo na spravodlivý proces a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pretože odvolací súd dospel k mylnému záveru, že žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určení platnosti kúpnej zmluvy. Žaloba o určenie platnosti kúpnej zmluvy bola zamietnutá z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Nesprávne posúdenie tejto otázky je vo svojich dôsledkoch odopretím súdnej ochrany a teda základného práva na súdnu ochranu, pretože súd v takomto prípade rozhodne bez skúmania podstaty žaloby. Podľa jej názoru tak odvolací súd ako aj prvostupňový súd odňali jej možnosť konať pred súdom, pretože nesprávne posúdili otázku naliehavého právneho záujmu a v dôsledku chybného posúdenia nebola meritórne preskúmaná žaloba o určenie platnosti kúpnej zmluvy. Takýmto spôsobom bolo porušené aj jej právo na spravodlivý súdny proces ako aj právo na súdnu ochranu, pričom primárnu právomoc posúdiť platnosť právneho úkonu (teda aj platnosť kúpnej zmluvy) má v sporovom konaní všeobecný súd. V súvislosti s vyššie uvedeným poukázala na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2008 sp. zn. II. ÚS 137/08. Za odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľka považovala nezrozumiteľnosť a protirečivosť odôvodnenia a neuvedenie záverov na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Žalobkyňa podala dovolanie aj čo do výroku o priznanej náhrade trov odvolacieho konania, pretože z dôvodov rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd dospel k výške odmeny právnej zástupkyne žalovanej. Nedostatkom odôvodnenia jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 O.s.p., nakoľko odôvodnenie rozhodnutia slúži na kontrolu jeho správnosti a z takéhoto odôvodnenia nie je možné skontrolovať správnosť výpočtu.

Žalovaná nepovažovala dovolanie žalobkyne za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v § 237, § 238 a § 239 O.s.p., pričom v § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu, v § 238 O.s.p. sú podmienky prípustnosti stanovené pre rozhodnutia odvolacieho súdu vo forme rozsudku a v § 239 O.s.p. pre rozhodnutie vo forme uznesení.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, preto bolo potrebné podmienky prípustnosti skúmať podľa § 238 a § 237 O.s.p.

Podľa § 238 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci sa nejedná o žiadnu z uvedených prípadov, t.j. dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, nesmeruje ani proti rozsudku, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu, pretože dovolací súd doposiaľ nerozhodoval, dovolanie nebolo podané ani proti potvrdzujúcemu rozsudku s vyslovením prípustnosti dovolania v jeho výroku a ani proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky; dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na námietku žalobkyne a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.), skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. dovolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd. Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, g/ O.s.p., ktoré žalobkyňa v dovolaní ani nenamietala, tieto v dovolacom konaní nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. Pokiaľ ide o procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., namietanú i v dovolaní, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní pred odvolacím súdom skutočne došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia, nakoľko procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v konaní nezistil.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

K odňatiu možnosti konať pred súdom podľa názoru dovolateľky došlo tým, že nesprávne súdy posúdili otázku naliehavého právneho záujmu, pričom v dôsledku chybného posúdenia nebola meritórne preskúmaná žaloba o určenie platnosti zmluvy. Nesprávne posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu v tom zmysle, že nie je daný je podľa jej názoru vo svojich dôsledkoch odopretím súdnej ochrany a teda odopretím základného práva na súdnu ochranu.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Odňatie možnosti účastníka konania domáhať sa svojho práva na súde, ku ktorému podľa dovolateľky v tomto prípade došlo, možno v širšom poňatí chápať i ako tzv. denegatio iustitiae (t.j. odopretie

spravodlivosti), od ktorého sa odvíja i základný princíp občianskeho súdneho konania označovaný i ako *iustitia nemini neganda*, teda zákaz odopretia spravodlivosti, podľa ktorého je súd povinný poskytnúť ochranu každému, kto tvrdí, že jeho právo je ohrozené alebo porušené a vec patrí do právomoci súdu a sú splnené všetky zákonom stanovené procesné podmienky. Odopretie spravodlivosti, ktoré je porušením tohto princípu možno charakterizovať ako stav, kedy príslušný súd výslovne, či fakticky odmieta vo veci konať. Ide napríklad o situáciu, keď vo veci súd nerozhodne vôbec alebo konanie zastaví bez toho, aby boli na takýto postup splnené zákonné podmienky. V predmetnej veci k žiadnemu z uvedených prejavov porušenia princípu *iustitia nemini neganda* nedošlo. Zo súdneho spisu totiž vyplýva, že súdy sa vecou po podaní žaloby riadne zaoberali, vo veci konali pri zabezpečení všetkých procesných práv účastníkom konania, ktoré im Občiansky súdny poriadok priznáva. K porušeniu ústavného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemôže dôjsť tým, že nebolo rozhodnuté v súlade s predstavami účastníka konania. Obsahom tohto ústavného práva nie je totiž právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2002 sp. zn. II. ÚS 218/02) a tiež neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie tohto základného práva (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. marca 2004 sp. zn. I. ÚS 50/04).

Z právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky zaujatého v jeho náleze z 1. júla 2008 sp. zn. II. ÚS 137/08 nemožno v prejednávanej veci vychádzať. V konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Cdo 269/2005 išlo o odlišnú situáciu, keď sám dovolací súd vecne posudzoval otázku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, keď dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo v označenej veci prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je zrejmé, že dovolateľka považuje za porušenie práva na súdnu ochranu (podľa nej) nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že samotným (prípadne aj nesprávnym) právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotného alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav vyjadrením v rozhodnutí, nemôže byť založená procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. a že ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením

veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 112/2011, sp. zn. 3 Cdo 174/2005, sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný a nezrozumiteľný a vyvodzuje z toho, že absenciou riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd pripomína, že podľa uznesenia ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na

konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery primerane vysvetlil a tiež z akých úvah vychádzal pri závere o nedostatku naliehavého právneho záveru na požadovanom určení. Odvolací súd vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. sa stotožnil s dôvodmi odvolaním napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti vysvetlil dôvody, pre ktoré nebolo možné žalobu posudzovať z jej vecnej stránky. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. K tejto námietke dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že tzv. iná (než v § 237 O.s.p. uvedená) procesná vada konania je relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., avšak úspešne môže byť uplatnená len v procesne prípustnom dovolaní, o tento prípad v preskúmvanej veci nejde.

K ďalšej námietke žalobkyne, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, možno ho však uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne

právne posúdenie veci ako už bolo vyššie uvedené prípustnosť dovolania nezakladá. I keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mohla mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nezakladala by ale prípustnosť dovolania. Opodstatnenosť uplatnenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. môže dovolací súd posudzovať, len ak je tento dovolací dôvod uplatnený v procesne prípustnom dovolaní. Keďže žalobkyňou bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska v ňom zaujatých právnych záverov.

Dovolanie žalobkyne smeruje aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. Aj keď tento výrok je súčasťou rozsudku, treba mať za to, že ide o rozhodnutie, ktoré má v tejto časti formu uznesenia, preto by bolo potrebné podmienky prípustnosti dovolania skúmať z hľadiska ustanovenia § 239 ods. 1, 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. však podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania vylučuje. Vzhľadom na to, že dovolateľka namietala aj v tejto časti vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd skúmal, či rozhodnutie je v označenom výroku touto vadou skutočne postihnuté.

Požiadavka na riadne odôvodnenie rozsudku vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky (ako už bolo vyššie uvedené) ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., ktoré sa vzťahuje v zmysle § 167 ods. 2 O.s.p. aj na rozhodnutie vydané vo forme uznesenia a platí aj pre odvolacie konanie (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Aj v prípade odôvodnenia výroku o trovách konania je povinnosťou odvolacieho súdu uviesť, z akých úvah pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal a ktorými zákonnými ustanoveniami sa pri rozhodovaní riadil. Odvolací súd túto povinnosť nesplnil. Z dôvodov rozhodnutia nie je zrejmé, z akej základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal, teda ktoré ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov pri rozhodovaní o náhrade trov konania a stanovením ich výšky aplikoval.

Nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu, spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), na ktoré je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 241 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov odvolacieho konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ ide o dovolanie žalobkyne smerujúce proti výroku, ktorým krajský súd rozsudok okresného súdu (vo veci samej) potvrdil, je v zmysle § 238 O.s.p. neprípustné a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2011

JUDr. Eva S a k á l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková